

Casa părintească

Casa părintească e pustie,
sufletul părinților s-a dus,
au rămas doar Bolțile de Viță,
teiul de la drum, străjer
ș-un pâlc de lămâiță.

Casa părintească e pustie,
au plecat pe rând părinții mei,
mai întâi de supărare, Tata,
falnic om, sămânță de stejar,
din pământ cu rod și cu amar.

Casa părintească e pustie,
șade încremenită-n așteptare,
lângă ea, de veghe, mai stau pomii,
ca o cuminenie în ofrandele lor,
plâng miresmele din fiecare floare.

Casa părintească e pustie,
Inima-i parcă-a încetat să bată,
doar vântul pe sub streșini mai
și când lumina în fereastră-i cată,
surâde enigmatic la chindie.

Casa părintească e pustie,
chiar de pomii toți o-mbărbătează,
chiar de rândunelele ciripesc,
nu mai e Măicuța și de ea oftează,
căci de vorba-i dulce toate jinduiesc.

adie

Casa părintească e pustie
și de dorul meu stă întristată,
soarta ei, așa a fost să fie...
timpul așteptării e o sete amăruie,
Casa-i, pasărea măiastră încuiată.

Casa părintească e pustie,
chiar de-albinele mai zumzăie ușor,
chiar de strugurii mustesc a razachie
și pe cer se leagănă un nor...
Plopul de la poartă plânge-ncetișor.

Casa părintească e pustie,
n-a mai râs de când eram copil...
Pentru fiecare ghidușie,
Tata și cu Mama mai subtil,
îi zâmbeau Odorului de-April.

Casa părintească e pustie
și mi-e dor de toate, doru-i sfânt,
de Bunica ce- a plecat de mult,
când mă-nvăța să spun o poezie,
mă topeam de drag să o ascult.

Casa părintească e pustie,
nu mai poposesc drumeții la taifas,
nu răsună tril de ciocârlie,
strugurii nu-s copti de Sân Mărie,
nu mai face nimenea popas.

Casa părintească e pustie,
plânge și se reazimă-ntr-o parte,
sufletu-i rășfrânt în păpădie,
caută copilul s-o mângâie,
dar e domn cu carte și-i departe...

Casa părintească e pustie,
stă-n genunchi, se roagă și oftează,
de petreceri dragi, de poezie...
și când amintiri n-o să mai fie,
va-mpietri în ger de Bobotează.

GHEORGHE CONSTANTIN NISTOROIU

Bârsoiu, 11 Iulie 2008